

Élettörténet

Naponta gondolkodom az életemen. Amin eddig keresztül mentem, és ha minden jól alakul, akkor még mi vár rám. Azon, hogy a mindennapi döntéseimnek van súlya, csak pár hónapja érzem igazán, amióta elkezdtem az egyetemre készülni. De ne szaladjunk előre...

2008június 15-én születtem Magyarországon, Győrben. Szerintem egy mesebeli gyerekkorom volt. Mindenem megvolt, amire egy embernek ilyenkor szüksége van: szerető család, otthon és színes játékok. Az egyik kedvenc játékom már akkor az volt, hogy anyukám ruhásszekrényét nyitogatom, és a ruháiban divatbemutatót tartok. Imádtam a különböző mintákat, a Barbie babák ruháját, és azokat átalakítani. Kreatívkodni szerettem: festeni, rajzolni, homokozni... De melyik gyerek nem? A szüleimmel a kapcsolatom nagyon jó volt, támogattak, tesómmal pedig, mint minden gyerek, vitatkozva, de szerettük egymást. Minden jól ment: az óvodában magabiztosan mozogtam, barátaim voltak a kezdetektől fogva, egy nyitott személyiség voltam, aki szeretett emberek között lenni. Majd elérkezett az első osztály. Nagyon vártam, hogy iskolába mehessek, hogy én is felvehessem az iskolatáskámat, mint a bátyám, és egyedül sétálhassak, úgy, mint a nagyok. De talán azon a szeptember elsején változott meg valami. Elkezdtem szorongani.

Mit is jelent a szorongás? Hogy jelentkezett ez nálam ilyen fiatalon?

Pszichológiai szempontból vizsgálva, a szorongás valamilyen vélt vagy valós veszélyhelyzetre adott reakció. Nem maguk a helyzetek váltják ki a szorongást, hanem azok értékelése. Vagyis, az a döntő a szorongás kialakulásában, hogy milyennek értékeli az adott személy a szituációt. (Sarkadi Bálint pszichológus) Nálam ez a fajta vészhelyzet nagyon kis dolgok voltak, mint például dolgozatok, felelések, feladatok, testnevelés órák. És természetesen az egyik legnagyobb vészhelyzet számomra az emberek voltak. Mindenkinek meg akartam felelni. Tipikusan az az ember voltam, akinek 5-ösnél rosszabb jegye nem nagyon volt, és piros pontokkal volt tele az ellenőrzőm. Azonban én nem csak a tanároknak akartam megfelelni, hanem a diákoknak is. Félttem, hogy ki mit gondol rólam, hogy hogyan néz rám, miért nem játszik velem. Egy emlék tisztán megragadt. Az utolsó tanítási napon az iskolában, amikor már csak játszottunk és játékokat vihettünk be, én elsőként bevitettem a babáimat. Egy lány az osztályból viszont kinevetett, hogy én még ilyenekkel játszom. Bennem ez akkora mély nyomot hagyott, hogy azóta is megmaradt, ahogy nézett rám, leírhatatlan.

A sok izgulás és a folyamatos félelem a családomnak is feltűnt. A hasam, fejem folyamatosan fáj, és sokszor sírtam is. Ezt először nyugtató krémekkel, majd természetgyógyással, végül pszichológussal próbáltuk megoldani. Én imádtam hozzájuk járni, mindig megnyugtattak és jókat játszottunk, viszont a problémámat sem oldották meg teljesen. Szerintem, ha őszintén visszagondolok, nem vették komolyan, hiszen őszintén, nagy bajom nem volt, nem voltam depressziós, és nem volt szociális szorongásom.

A történet elég egyszerű döntéssel záródott. Ahogy már említettem, hogy minden döntésnek súlya van talán ez az eddig legpozitívabb döntés a tanulmányaimmal kapcsolatban: elmentem egy másik iskolába, amely alternatív. A Waldorf

pedagógia holisztikusan kezeli a gyermeket, figyelembe véve testi, lelki és szellemi fejlődését. A tanítás nem csupán intellektuális, hanem érzelmi és szociális készségeket is fejleszt. A művészetek, mint a zene, festés és színjátás, szoros kapcsolatban állnak az oktatással, mélyebb megértést és tartós tudást biztosítva a gyermekek számára.

Ha egy szóval kellene leírnom ezt a hat évet: imádtam. Természetesen voltak hullámvölgyek, de összességében tökéletes volt. Anyukám hatására mentem oda, és mai napig emlékszem az első próbanapomra. Mentem be ebbe az iskolának nem nevezhető épületbe, inkább egy házra emlékeztetett. Minden színes volt, mindenki futott össze-vissza boldogan, és a tanárok mosolyogtak rám. Nem értettem, hol vagyok. Mindenki nagyon érdeklődő volt velem kapcsolatban, velem akart játszani, és nem kérdezték, miért jöttem el. Örültek, hogy ott voltam. Az első nagy csalódásom ott egy emberben, egy lányban volt. Lehet, hogy a kislányok egymás közti viselkedését jobban kéne kontrollálni, és nem lenne ennyi traumája az embernek. A próbanapon ez a lány mindent ígért nekem, legjobb barátok lettünk. Azonban harmadik osztály első napján, mikor beszéltem hozzá, úgy tett, mintha nem ismerne. Természetesen ez borzasztóan esett, főleg hogy akkor mit gondolhat rólam.

A Győri Waldorf iskolával kapcsolatban vegyes érzések fognak el. Ha néha visszalátogatok oda egy egy eseményre szívesen megyek vissza hiszen nagyon sok boldog emlék köt oda.

Őszintén anyukámmal egy beszélgetés kapcsán jött fel, hogy mit is tanulunk alsó osztályokban. Ugyanis azon kívül, hogy a legalapabb dolgokat megismerjük, egy dolgot se tudnék mondani, amire ott emlékszem. Számomra talán azért is volt ilyen jó a Waldorf, hisz a tanulás helyett a fókusz a közösségépítésen volt. Minden évben szerintem körülbelül 10 kirándulásra mentünk, ahol jobban meg tudtuk ismerni egymást más környezetben, mint az iskola padjában. Lehet, nem a legjobb helyekre mentünk, inkább jurtaiba aludtunk, lepukkant diákszállásokon, de mindegyik jól megszervezett programokkal volt tele, amire borzasztó jó visszaemlékezni. Ha egy példát kiemelhetnék, az a diákolimpia, ahol az összes waldorfos 5. osztálynak rendeznek egy olimpiai versenyt Alsóörsön. Hatalmas élmény volt velem egy idősebb csapatokban versenyezni.

A legjobb barátaim azóta is itt vannak. Ebben a közösségben tudom legjobban magamat, ugyanis annyi mindenben túl vagyunk. Nem kell tettetnem, hogy valaki más vagyok, ugyanis minden kis hülyeségemmel elfogadnak.

Azonban a tanulás nem az erőssége ennek a szervezetnek, ami azért ironikus, ugyanis egy iskola. Szívesen agyagozok, festek, táncolok vagy kertet művelek olyan heti 3 órában körülbelül, de hogy ez mind egy nap és még 1 matek, az úgy elég nagy kontrasztban van szerintem. A 8. os felvételre külön tanár nélkül nem tudtam volna felkészülni. Ami azért is szomorú, mert hatalmas összegeket kér el az iskola havonta, ugyanis nem állami, és ezen felül, ha ki akarsz jutni, még többet kell fizetni. Természetesen túlozok, mert nem egy mókuserékbe kerültem bele, de a művészeti része se volt mindig megszervezve tökéletesen. Sokszor nem lett betartva, amit mondtak, vagy a teljes ellentéte történt. Az örök ígéretésekből kezd az ember elfáradni egy idő után. Hogy nincsen tanítás egy pár hétig, jó,

utolsó pár héten iskolából, de amikor szeptembertől júniusig ez megy, kezd az embernek elege lenni, és megkérdőjelezni saját magát. Jó helyen vagyok? Buta leszek? Le vagyok maradva? Mihez kezdek majd az életemmel, ha nem tanulok semmit?

Ilyen gondolatokkal voltam az egész 6 évem alatt, amit ott töltöttem. Ugyanis nagyon máson nem kellett stresszelnem. Kép visszagondolva, lehet, kicsit túl sok szabadidőm volt, és unatkozásom miatt magamnak generáltam feszültséget. Mindig volt valami osztálydráma. Ki kivel jóban, ki kit sértett meg. Voltak elég erős viták, és szomorúan gondolok vissza, miket mondtunk egymás arcába, hiszen igaz, csak gyerekek voltunk, de biztos vagyok benne, hogy egy-egy megszólalás mély sebeket hagyott emberekben.

Sajnos a Waldorfban nagyon sok rossz családi háttérrel rendelkező ember van, amit különösebben nem is értek, ugyanis a szegénység mellett nem tudom, hogyan tudják fizetni a tandíjat. Én nagyon nagy szerencsés vagyok, és semmilyen problémám nincs ezzel kapcsolatban, egy nagyon boldog családban nőhettem fel, ahogy már említettem. Azonban emiatt, hogy jól éltünk, szerintem mindig kinéztek egy kicsit. Nem mondták a szemembe természetesen, de mindig éreztem egy távolságtartást emiatt. Nem mertem beszélni arról, hogy éppen hova nyaraltunk a nyáron, vagy hogy mit kaptam születésnapomra, mert bármit mondtam, felvágásnak tűnt. És míg pár gyerek arról húz, hova utazott a nyáron, én próbáltam minél jobban elbújni, amikor a nyádról kellett mesélni. Már kaptam az előítéletes mondatot, hogy: "Na, idén merre voltatok?" És ezt nem kedvességből kérdezték. Ezért mai napig nem szeretek mesélni magamról, hiszen semmiképp nem felvágásként akarok mondani semmit, vagy lenézni bárkit is, egyszerűen meg akarom osztani az élményeimet.

Felvételi. Egy külön korszak a életemben. Két évig jártam külön tanárhoz, csak azért, hogy megírjak egy dolgozatot, ami katikus volt természetesen. Aznap a stressz már rám se jött, szerintem annyira stresszeltem. Megírtam egy közepesen jó írásbelit szerintem. Iskolaválasztás szempontjából nem akartuk a legnehezebbet, mert a környezetváltozás és a rendszerváltás így is nehéz volt magában, így a SZABADHEGYI kéttannyelvű iskolába mentem el.

Egy nagy piros épület, amiben 1-12-ig együtt vannak a diákok. Kedvenc dolgom, hogy ezt a tényt úgy próbálják kezelni, mintha annyira különleges lenne, és a diákok között egy különleges kapcsolatot teremtené. Azonban ez teljesen fals, ugyanis körülbelül minden iskolában így van, és fogalmam sincs, ki tanul mondjuk az 5. C-ben.

Életemben kevésszer izgultam, úgy mint a gólyatábor előtt. Hogy meg kell ismernem sok új embert, a legjobb magamat kell adnom, barátokat kell szerezni, nem tudom, kik ezek, és ez 3 napig. Nem volt egyszerű. De szerencsére volt egy-két jó fej ember. De 40 emberből gondoltam, hogy lesznek. Suli első pár hete borzasztó nehéz volt. Pánikroham és hisztériás roham-szerű dolgok jöttek rám, amit nagyon nehéz volt kezelni magamban. Egyszerűen volt bennem egy olyan belső szorongás, amit le se lehet pontosan írni. Ahoz tudnám hasonlítani, amikor terasznyom van a kilátókban. Tudom és értem, hogy nem fog leburulni, ki tudok nézni a tájra és élvezem, de van egy érzés, amire gondolni is

rossz.

A szüleimnek sokan köszönhetek ebben az időben is, ők tudtak megnyugtatni, hogy minden rendben lesz. Nehéz volt bele szokni az új rendszerbe, hiszen másképp kezelték a tanárok, emberek, osztálytársak, mint eddig. Az egyik legjobb barátnőm nélkül a 9. osztályt nehezen viseltem volna át, innen is köszönöm Eszti. A baráti kapcsolatok annyira fontosak egy diák életében. Hiszen kivel osztanám meg a nehézségeimet, örömeimet, vagy kiről puskáznék földrajz dolgozat közben. Muszáj valakinek lenni, akinek ki tudod beszélni gondolataidat, hiszen az ember beleőrül saját magába, főleg amikor ennyi változás történik, ennyi érzelemmel egybekötve.

Nehéz volt belerázódni, de gyorsan átláttam a tanárok rémisztő mondatait. Amíg eddig a felvétellel rémisztgettek, most az érettségivel. De hát még csak 9. osztályba kerültem! Úgy érzem, egyes tanárok kedvenc eszköze, hogy kordában tartsák a diákokat, a félelem. Ez be is válhat, de nem a legjobb módszer véleményem szerint. Hisz egy pedagógusnak segítenie kellene a felkészülésemet, támogatnia, együtt éreznie velem. De ha hátráltat és lenéz, abból mit tanulok? Sok kérdés, és nincs megfelelő válasz. Hisz mindkét oldal hibás. Én is lehetnék megértőbb, ők is lehetnének kedvesebbek.

Amíg világ a világ, szerintem mindenkinek lesznek rossz tanárai, de az osztálytársaim szerint nálunk még tűrhető a helyzet. A Waldorf-rendszerből kijőve őszintén nem ehhez voltam szokva: hogy valaki beszél nekem felnőtt léte, majd természetesen a felsőbbrendűséget kihasználva nem szólhatok vissza.

De lehet, hogy csak túl sokat unatkozom most is, hogy ezek az emberek érdekeljenek. Hiszen lehet, megint csak magamnak kreálom a feszültséget, mint pár évvel ezelőtt. Őszintén, ezt csak pár év múlva fogom megtudni, mikor ugyanígy visszatekintek, mi is történt valójában.

Az izgulásom és stresszem elég hullámzó volt az elmúlt 3 évben. Miután lement a kezdeti stressz, nagyon könnyen vettem minden órát és akadályt 9–10.-ben. Nem nagyon erőltettem meg magamat, így visszagondolva. A 11. már más volt.

A bátyám ebben az évben utazott ki Hollandiába, és ott kezdte el az egyetemét. Talán 2024 nyarán realizálódott bennem, ha nekem is hasonló terveim lesznek, valamit rögtön el kell kezdenem csinálni.

Így jelentkeztem egy budapesti akadémiára, ahol a kijutással kapcsolatban segítenek. A testvérem is részt vett egy hasonló programon, és láttam, hogy mennyit segített neki ezzel kapcsolatban, így én is nagyon szerettem volna. Az Engame Akadémiára így beadtam a jelentkezésemet borzasztó izgatottan, ugyanis nagyon jónak hangzott az egész. Szerencsésen felvételt nyertem, és ezzel kezdetét vette gimnáziumi éveim eddig legstresszesebb, programokkal teli és legélvezetesebb időszak.

Nagyon-nagyon sokat változtam ebben az évben.

Kezdjük az iskolával. Miután felvettek az Engame-re, elkezdtem kurzusokra járni, programokon részt venni, új embereket megismerni, és nagyon sokat vonatozni, ugyanis győri vagyok, így a fel-le utazás elég nehéz volt. Ezen felül egy borzasztó

jó közeget találtam, ahol intelligens fiatalokkal tudtam megismerkedni.

Szerencsésnek mondhatom magam, hogy sok új ismerőst szereztem.

A hagyományos iskolámban eddig sem éreztem magamat a legjobban, hisz sokan vagyunk, nehéz osztályközösséget kialakítani, és nehéz minden reggel bejárni. De ezek után még nehezebb volt. Miután rájöttem, mennyivel több lehetőségem lenne Pesten, mennyire értelmes, velem egykorúakkal tanulhatnék, akik motiváltak, őszintén nehéz volt egy-egy beszélgetést végighallgatni. Például, amikor órán játszanak telefonon, egymásnak ordítanak, vagy az elektromos cigit kéri el egymástól, esetleg a tanárnak káromkodva beszélnek vissza. És ez Győrben nem is olyan rossz. Bár szerintem körülbelül minden gimi ilyen. Vagy rosszabb.

A sport.

A sport mindig is az életem része volt. Régen táncoltam sokáig hiphopot, úsztam is 5 évig. Idén először mentem be egy edzőterembe. És itt teljes fordulat következett. Utáltam ott lenni. Egyszerűen, amikor beléptem a terembe, elfogott egy megfelelési kényszer: teljesítenem kell, tökéletesnek kellennem, nem vagyok elég jó, másokhoz hasonlítottam magamat, stb.

Annyira egy „se vele, se nélküle” kapcsolatban kezdtem az edzőterembe járással, hogy már ijesztő volt. Kívülről természetesen az látszott, hogy engem ez mennyire kikapcsol, és hogy mennyire szeretek oda járni, hisz heti többször is lent voltam. Azonban december 25-én nem azért voltam ott 2 óráig, mert boldoggá tett. Vagyis igen, utána nagyon boldog voltam – hogy kijöhöttem a teremből.

Egyszerűen annyira egy fals képet vetített magamról a tükörben, nem tudtam, hogy nézek ki, és mindig azt néztem, más lányok mennyit bírnak el. A napom fénypontja helyett a letudásért küzdöttem. Minimum bent kellettennem 1,5 órát, és ha nem éreztem magam utána kimerülve, akkor valójában nem is ért semmit. Továbbá heti 6-szor edzettem: 2 pilates, 2 kardió és 2 edzőtermi edzés.

Ezzel szemben imádom futni. Szerencsére márciusban megjött az eszem, és abbahagytam a konditerembe járást folyamatosan, és már csak itthon edzem súlyokkal. Ezzel szemben elkezdtem újra futni a jó időben. Amikor futok, egy más világban vagyok. Kikapcsol az agyam, csak arra tudok fókuszálni, hogyan vegyem a levegőt, és mi van körülöttem. Egy erdős környezet mellett lakom, így a táj is csodás.

Amikor egy 5–6 kilométer után már nem érdekel senki, egy picit kiráz a hideg, és az összes zene jó, amit hallgatok, akkor éri meg igazán. Így a sport összességében nagyon jó, hogy az életem része lett. Csak nem szabad az embernek olyan fajtát választani, amitől nem érzi komfortosan magát. Hisz igen, lehet kell egy kis motiváció, hogy elindulj, és lehet, nem lesz mindig kedvem hozzá, de ha nem akarok élsportoló lenni, akkor meg kell tanulnom néha megállni ebben a szempontban is.

Amivel folytatnám, talán nem a legmegszokottabb a fiatalok körében, vagyis nem beszélünk róla eleget: a FOMO, más néven a kimaradástól való félelem. Mindig is bennem volt ez az érzés, hogy mindenhol ott akarok lenni, és félttem, hogy kimaradok valamiből, ha nem vagyok ott. Azonban ez idén még erősebbé vált.

Mikor szeptemberben elkezdődött az iskola, rájöttem, hogy sokkal több dolgot kell csinálnom, hogy nagyobb esélyem legyen külföldön egy egyetemen. Minél tapasztaltabbnak, okosabbnak és érdekesebbnek kell legalább tűnnöm.

Így mindenbe belekezdtem egyszerre: az iskola és a sport mellett elkezdtem önkénteskedni egy magyar, fenntartható divattal foglalkozó szervezetnél, külön projektekbe vágtam bele, külön matekórára kezdtem járni, és programokat kezdtem szervezni. Az, hogy otthon tévézzek, nem volt opció, hiszen akkor tudnék valami jobbat is csinálni. Ez mind tökéletesen hangzik, de egyszerűen nem bírtam el mindent. Mindent halogattam, és az utolsó pillanatra hagytam, ugyanis így is rengeteg dolgom volt. Egy váratlan eseményt nem bírt el a naptáram és az időbeosztásom, ugyanis volt, amikor órákra kellett bontanom a napomat. Semmit nem tudtam igazán megélni, hiszen azon pörögtem, mit kell még megcsinálnom, és mit tudok még besűríteni a napomba. Ez pár hónapig működött, viszont a stressz mellett az alvásom rovására zajlott minden, így le kellett mondanom pár dologról, és meg kellett tanulnom kikapcsolni. És nem csak magamat kellett kikapcsolnom, hanem a telefonomat is.

Sokáig gondolkoztam, milyen lehet a szociális médiában dolgozni. Hiszen olyan csábító: milyen helyekre jutnak el, milyen jól érzik magukat, és hogy maguknak osztják be az idejüket. Vajon ez nekem való lenne? Számomra a FOMO-m egyik legfőbb kiváltó oka mindenképp a közösségi média, ami nem meglepő, hisz ott látom, milyen boldogok az emberek, mit csinálnak, és milyen életük van.

Természetesen tudatosul az emberben, hogy ez nem a valóság, de amikor én az iskolában szenvedek januárban, és éppen feldob egy influenzazert, aki a barátaival van Balin, kicsit nehéz elvonatkoztatni.

Nehéz az a gondolat, hogy valószínűleg nem próbálhatok ki mindent az életemben: minden ételt (főleg tejérzékenyként), sportot, nem látogathatok meg minden országot, és nem beszélhetek minden nyelvet. Hiszen mindez csak a személyiséget színesítené, és jobb ember lehetnék, ha többet tudnék. A fejlődés útja igen hosszú, hiszen mindig is ilyen személyiség voltam, és mint nemrég megtudtam, ez nem mindenkié van meg, legalábbis nem pont ilyen formában. Meg kell tanulnom hálásnak lennem azért, amim van, és a jelenben lennem, hiszen akkor tudom igazán élvezni az eseményeket.

Illetve a telefonom használatára is nagyon oda kell figyelnem a jövőben, hisz úgy látom, nagyon befolyásolja az önképemet, a hangulatomat és a motivációm is.

Így megválaszolva az előbb feltett kérdésemet: nem, kifejezetten nem nekem való a szociális világ, legalábbis addig, amíg ennyire hat rám. Természetesen hobbi szinten felvehető, de jelenleg azon vagyok, hogy minél kevesebbet használjam, ugyanis nagyon sok időmet elveszi. És igen, már az én időm is nagyon fontos, ilyen fiatalon.

Utálom, amikor valaki azt mondja, hogy „jaj, neked nem lehetnek problémáid ilyen fiatalon”, vagy hogy ehhez még kicsi vagyok. Ha azt mondanák, hogy tapasztalatlan vagyok vagy még nem elég érett, azt megérteném. De hogy nem lehetnek problémáim? Az emberek a saját problémáikat mindig felnagyítják, másokét pedig lekicsinyítik, hisz „másoknak biztos egyszerűbb”. Én is ilyen

vagyok. Néha úgy érzem, a világ összeesküszik ellenem, bár ez teljes mértékben fals.

A fiatalokra és a problémáikra visszakanyarodva: lehet, hogy az idősebbek visszatekintve úgy érzik, hogy akkoriban csak felnagyították problémáikat. De akkor most miért nem gondolkodnak így a jelenben is? Hiszen biztos vagyok benne, hogy ha nyugdíjas korukban visszatekintenek, nem arra fognak gondolni, milyen nehézségeik voltak, főleg nem a mindennapi problémákra. Érzem, hogy sokszor nem vesznek komolyan, és a „majd elmúlik” vagy „majd jobb lesz” mondatokat sokszor hallom. Ami persze sok esetben igaz, hisz túlaggódós típus vagyok, de vajon hogy esne nekik, ha én is hasonlóképpen reagálnék?

Nagyon sok fiatal elég érett és elég értelmes ahhoz, hogy tiszteljük őket, meghallgassuk gondolataikat, még akkor is, ha nem élték túl a 2 gazdasági válságot, és nem dolgoznak már 50 éve ugyanabban a szakmában.

Motiváció

Motiváltság kell ahhoz, hogy sikeres legyél. Legalábbis sokan ezt gondolják még ma is. De ez egy idő után eltűnik, és helyette egy sokkal nehezebb és értékesebb tulajdonságra van szükség: az elhatározottságra. Biztos vagyok benne, hogy már minden ember tervezte el, hogy most bevezet egy új szokást az életébe, és ez pár napig ment, majd amikor bejött valami probléma, ez elveszett. Ez a nagy gondom az újról fogadalmakkal is. Hiszen nem változik a környezetünkben semmi január 1-től, minden eddigi probléma nem vész el. A motiváció pedig csak rövid ideig hatásos. Ha a mindennapi rohanáson felül, váratlan helyzeteken át is, kedvetlenül is meg tudjuk tenni vagy éppen el tudjuk hagyni a szokást, akkor sikeres a fogadalom. Ehhez muszáj eltökéltnek és határozottnak lennünk.

Nem volt minden egyes futáshoz vagy edzéshez kedvem, hisz esőben vagy mínusz fokokban nehezebb kimenni, mint tavasszal. Vagy nem volt mindig kedvem Pestre felmenni, és vonatozni több órán keresztül a különórámért. De ez hosszútávon valamit hoz. És kinek mit. Számomra egy büszkeségérzés, amikor valamit befejezek, és ezért éri meg. Sokkal jobban esik úgy egy edzést letudni, hogy semmi kedvem nem volt hozzá (természetesen egészséges keretek közt), és ha egy vizsgára több napig készülök, jobb úgy beülni a vizsgáztatók elé.

Azonban úgy érzékelem, hogy ez sok fiatalból hiányzik. Vagyis a körülöttem levőkből biztosan. Úgy érzem, csak sodródni az árral, ami egy ideig muszáj, hisz nem lehetsz önálló azonnal. Nem azt mondom, hogy pontos tervek kellenek, hogy kiből mi lesz majd a jövőben, vagy hogy ki kell választani egy egyetemet vagy szakmát, és csak azt tanulni örökké. Hisz nagyon sokan rájönnek útközben, hogy ez nem nekik való, és váltanak. És ettől a váltástól nem kell félni, hiszen hogyan tudtad volna jobban megtapasztalni egy utat, mint hogy kipróbálsz? Azonban amikor valakinek nincsen semmiféle célja,

és még másokat is lehúz, igen, az elég kiábrándító.

Nem kell, hogy orvos, ügyvéd vagy bíró akarj lenni. Ha mondjuk egy szakmában, mondjuk fodrászként, jobban megtalálsz magad a világban, hát legyen. Őszintén, ma már halálra keresheted magad egy szakmával is, így egyáltalán nem csak egy út van a sikerhez. De legyen valami, vagy ha nincs, tegyél érte, hogy legyen.

Próbáld ki dolgokat, érdeklődj utána, menj el programokra. De egy előadásból

idézve: „Ne várd, hogy a sült galamb a szádba repüljön.” Ez a te életed, azt csinálsz vele, amit szeretnél. Viszont ez megint csak a te életed, amiért te vagy felelős, hogy hogyan alakítod.

Ma már nagyon sok lehetőségünk van, és az elvárt szerepek egyre jobban épülnek le szerencsére (legalábbis a környezetemben). Azonban a lehetőségek nem fognak elénk esni, hanem keresni kell őket. Bármilyen tehetséges is vagy, az nem fog kiderülni, ha meg sem próbálsz, és ugyanez igaz az élvezetekre is. Igen, benne van a lehetőség, hogy nem tetszik, elbuzdulsz, de mi van, ha az az igazi?

Ez a gondolkodás juttat túl a napi nehézségeken. Minden nap próbálok valami olyat tenni, ami egy picit megijeszt (ami mondjuk az én esetemben nem nehéz, hisz mindenem stresszelek), ugyanis úgy érzem, attól tudok fejlődni, ha kilépek a komfortzónámból, és nem ragadok bele a mindennapi kényelmeimbe. Például ilyen a publikus beszéd, olyan programok elvállalása, ahol felelősséget kell vállalni, a véleményem kinyilvánítása még akkor is, ha ellentétes valakivel, vagy olyan feladatokba, projektekbe belekezdés, ami nem pont az erősségem.

Mint például az élettörténet-pályázat. Sosem voltam író típus, a helyesírásom is borzasztó, és mindig inkább a reál tantárgyakat preferáltam. Azonban honnan tudnám meg, hogy valójában szeretek-e írni vagy sem, ha nem próbálom ki?

Maximalizmus

A maximalizmus szintén nem egy minden emberben megjelenő jelenség, hiszen van, aki gyorsan le akar tudni mindent, aki összecsapja a dolgokat, vagy csak szimplán nem érdekli annyira. Nálam sem úgy jelenik meg, hogy mindent pontosan akarok csinálni. Inkább mindent a legjobban. Ha egy példát kéne mondanom, ez az utazásokon jelenik meg. Amikor elutazunk valahova nyaralni, mindent látni akarok. Hisz ki tudja, mikor tudok oda visszamenni? Mindent meg akarok nézni, így a programfelelős általában én vagyok. Nem tudom másra bízni, hisz úgy érzem, akkor semmit nem fogunk csinálni, és csak a legturisztásabb helyeket fogjuk látni. Legjobb, legjobban megérő szállás, repjegy – nemrégóta már azt is én nézem. Ez egyben nagyon jó, hisz az elvárásaimnak általában megfelel a hely, és nincsenek váratlan helyzetek. Azonban ez hatalmas felelősséget helyez rám, amit néha nehéz kezelni. Hisz mi van, ha nem jó a túra, a program, stb.?

Ezen kívül a navigátor szerepét is általában felveszem – a Google Maps általában a kezemben – „hisz te olyan jól tájékozódsz” (őszintén, amúgy szerintem nem, csak tudom használni a telefonom). Úgy érzem, néha mintha nem lennék ott egy-egy kiránduláson, akkor nem tudom, hogy találják el az emberek egyik helyről a másikra. Tehát ismerőseimen látom, hogy mennyire el vannak veszve néha. Jó, ebbe belejátszik az egóm is, de bárhogy próbálkozom néha, hogy most azért sem nézek rá a térképre, a végén mégis én mutogatok a kezemmel, hogy akkor merre is kéne menni. Ez a szerep nagyon fárasztó időnként, nehéz kikapcsolni mellette, ugyanis a felelősségérzet mindig nyomaszt. Természetesen ez lehet, hogy csak nálam ilyen, hogy nem tudok kikapcsolni rendesen, és mindenem izgulok, de ennek a kezelése... nem tudom pontosan, hogyan történhetne. Talán ha tudnék másokban rendesen bízni, hogy nem fogják elrontani annyira, vagy a bizalmam nagyobb hatáskörű lenne ezen a téren is. Ha tudnék hagyni másokra, és tudnék „úszni az árral”. Ha nem tartanám ezt gyengéségnek ezen a téren, és nem

gondolnék túl minden helyzetet. Hiszen a legrosszabbra mindig fel vagyok készülve. Minden „mi van, ha” lejátsszódik este a fejemben, és megoldásokat találok. Mindent kigondolok előre, és listát vezetek magamban. De ez a lista néha túl határozott és túlságosan beosztott. A folyamatos rohanásomat ez sem segíti, ugyanis néha nincsen semmilyen pihenő, és ha egy dolog borul, akkor az egész „mapom”.

Szeretek az iskolában is mindent tudni, mindent érteni, és kifejezetten idegesít, ha nem értek valamit. Legjobb példa erre, amikor anyukám elvitt egy kortárs balett előadásra, és annyira elvont volt, hogy egyszerűen semminek a jelentésére nem jöttem rá. Utána több napig kerestem az interneten, hogy vajon ez mi is lehetett – és nem azért, mert annyira érdekelt, hanem rendesen idegesített, hogy nem tudom pontosan, mi történt. Lehet, nem azért akarok ötös lenni mindenből, hogy most akkor megmutassam valakinek, hanem hogy mindent tudjak, mindenre mondhattam magamnak, hogy a legjobb vagyok – ami természetesen lehetetlen. A külső nyomás ott van. Szerencsésen mondhatom, hogy az egész családom nagyon értelmiségi, és az orvos unokatestvéremen és a vörösdiplomásán át az építésznek tanuló testvéremen keresztül mindenki nagyon értelmes és sikeres. Nagyon szeretném ezt a sort folytatni, hogy egy értelmes „valaki” legyek. Számomra a külső elismerés is fontos – nem fogok hazudni. Szeretem, ha megdicsérik, és próbálok egyre jobban kezelni és elfogadni ezeket. Régebben sokkal többet hártottam, de mindig van hova fejlődni. Bár mondjuk mindig lebecsülöm magam, és ha valami jól sikerül, úgy érzem, hogy ezt más is simán megtette volna, és nem is volt olyan nehéz.

Főleg azoknak a véleménye számít, akik tudom, hogy értenek az adott területen egy hangyányit is, és az én érdekeimben mondják az adott véleményt. Kritikát nehezen fogadok, és nagyon könnyen megbántódom, amiből sok konfliktusom akad. Talán a személyiségfejlesztésben mindenképp ez lenne a legnagyobb pont a jövőre nézve.

Ha már jövő – hogyan képzelem el a jövőmet és a 2035-öt?

A jövő egy nagyon izgalmas dolog, véleményem szerint hozhat bármit, amit csak szeretnék. Ugyanis – néha nehéz felfogni – de CSAK az én kezemben van. Természetesen vannak külső segítő kezek, mint például a szüleim, akik nagyon sokat megtettek már értem, és biztos lehetek benne, hogy mindig ott lesznek mellettem. Azonban nagyon szeretnék már önálló lábakon állni, akár pénzt is keresni – bár tudom, hogy dolgozni nagyon fárasztó lehet. Ugyanis nagyon nagy büszkeséggel fog eltölteni szerintem az első bevásárlásom a saját pénzemből, vagy majd később az első lakás, amit én kerestem meg, hogy bérelhessek. A következő 10 évben azt tervezem, hogy szeretnék elsőként is kimenni egyetemre. A divat világa – ahogy talán már írtam – mindig is nagyon vonzott. A glamúr, a csillogás, vagy akár az a pörgés, ami ott zajlik, szerintem nekem testhezálló, ugyanis nagyon változatos, nehéz beleunni. Bár nemrég volt alkalmam egy divatbemutató backstage-ben önkénteskedni, és tényleg igaz, amit mondanak, hogy teljesen más, mint ahogy elképzelné az ember. Igaz, ahogy később megtudtam, nem minden ilyen, de azért így is hatalmas nyomás és stressz

uralkodik az emberen. Ahhoz képest, hogy nagyon stresszelős vagyok, valahogy mindig ilyen közegekben találom magam, és ilyen helyzetekbe kerülök. Szerintem ez már tudatos. És ebben érzem, hogy van feladatom, és ki tudom fejezni magam. A divatvilág mellett a pénzügyi és üzleti világ is nagyon vonz. Mindig a matematikában voltam a legjobb, és azt szerettem a legjobban, hisz nem kellett megtanulni semmit – csak megérteni. Így lehet, hogy csak a lustaságom miatt szeretem ezt a legjobban. Bár kétlem, hisz minden óra után a külön tanárommal feltöltve érzem magam – egy szinten – hogy ma is használhattam az agyamat legalább. Elég nehéz témakörök vannak, azonban úgy érzem, ez egy olyan irány, ahol tudnám magam érvényesíteni. Sok helyen lehet a világon tanulni, nagyon jó egyetemek vannak, és a divattal valamilyen szinten a messzi jövőben akár össze is tudnám kötni – mint például egy marketinges egy divatcégnek.

Nagyon-nagyon szeretnék külföldre menni. Nem is azért, mert itthon az oktatás nem lenne elég jó – hisz kiváló egyetem például a Corvinus ezen a téren. Azonban vannak ennél akár jóval jobb oktatási intézmények is. De ami igazán vonz, az maga az élmény, amit ez a lehetőség nyújt. Hogy egyedül mindent megtapasztaljak, kialakítsak magamnak egy másik életet egyedül, és a magam ura legyek. Az önállóság gondolata nagyon izgat. Hogy magamnak osszam be az időmet, egyedül vagy lakótárssal lakjak, a saját problémáimra koncentrálni. Igaz, még nem tudhatom, mennyire lesz rám hatással a honvágy – lehet, egy hónap múlva haza akarok jönni –, de nagyon-nagyon remélem, hogy leszek elég erős ahhoz, hogy meglépjem ezt a hatalmas mérföldkövet az életemben. Ugyanis apukám is azt mondta, hogy miután kiment dolgozni, ott tudott igazán önállósodni – szerinte. És ezt nem tőle hallom először.

A testvéreimen is látom, hogy muszáj egyszerűen megoldani a problémáit, hiszen nem tud már úgy segítségért kiáltani. Spanyol- és Olaszország vonz talán a legjobban. Ugyanis elsőként is nagyon jó az időjárás, a divattal kapcsolatban is jó az ízlésük, boldog hangulatuk van általában – bár néha kicsit kaotikusak. Mint az én személyiségem. Egy város mint Milánó vagy Barcelona nagyon jól hangzik – ahol „megy az élet”, mindig történik valami, és közben nagyon-nagyon szép helyek vannak.

Ha elvégzem az egyetemet, nem vagyok benne biztos, hogy haza szeretnék jönni. Természetesen ezt megint a honvágyam teljes mértékben befolyásolhatja, és lehet, nagyon éretlennek hangzom most, és 16 éves fejjel nagyon naiv vagyok. De talán épp ez a szépsége az álmoknak, hogy még nem látjuk a nehézségeket. Esetleg egy másik országban, vagy ott, ahol épp egyetemen vagyok, megpróbálok minél több kapcsolatot szerezni, és egy jó munkát. A 20-as éveimben egy lakásban szeretnék lakni – esetlegesen egy háziállattal. A munkám mellett – ahol szeretném jól érezni magam – a sportot is nagyon szeretném megőrizni, és szeretném, hogy az életem része legyen, ugyanis nagyon kikapcsol. De talán a legfontosabb az emberi kapcsolatok megtartása. Sokan mondják, hogy nem fogsz már olyan barátokat szerezni, mint fiatal korodban – így mindenképp figyelni szeretnék arra, hogy az itthoniakkal is valamilyen szinten tudjak találkozni, és ott is, ahol lakni fogok, megtalálni egy olyan közeget, aki segít az utamon, és nem lehúz.

De ami még ennél is fontosabb: a család. Nagyon nem szeretném, hogy megromoljon és meglazuljon a távolság miatt az a kötelék, amit most érzek. Megoszthatok velük bármit, és megértenek. A testvéremmel is szintén jó kapcsolatot ápolok a mai napig, és a jövőben is remélem, hogy meg tudjuk osztani egymással a nehézségeinket. Igen, elég nehéz lesz minden személyiségjegyemet fejleszteni, minden kapcsolatot tartani, sportolni és tanulni is. De már nagyon várom, hogyan fogom tudni folytatni az én élettörténetemet.